

Časopis o fantastike

JUPITER 8

KYBERPUNK

POVIEDKY

Jiří W. Procházka

Tomáš Dostál

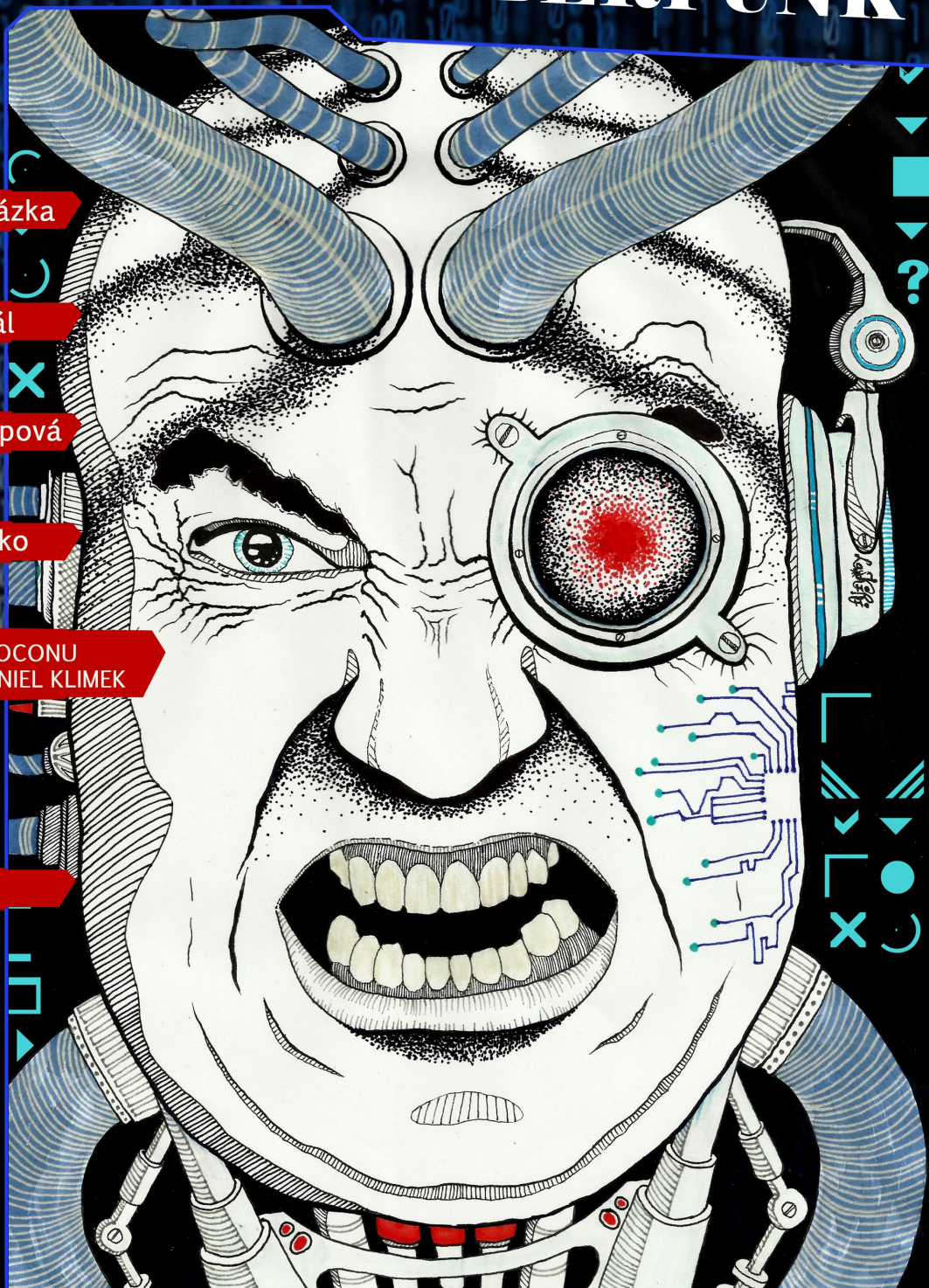
Zuzana Droppová

Tomáš Knapko

POVIEDKA ISTROCONU
1. MIESTO - DANIEL KLIMEK

ROZHOVOR

Pat Cadigan

JUPITER

Jupiter – Časopis o fantastike

Číslo 8

ISSN 1339-3960

<http://jupiter.rogerbooks.eu/>

<http://www.facebook.com/Rogerbooks.eu>

Obálka: Zuzana Droppová

Šéfredaktor: Martin Králik

Redaktori:

Slovenské poviedky: Bohumil “Hromovlad” a Zuzana Stožickí

Výtvarná redaktorka: Zuzana “Kiri” Droppová

Dizajn a web: Bea Tomash a Tomáš Dostál

EPUB a MOBI verzia: Matúš “Radeon” Nerád

Vychádza dva až štyrikrát ročne

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik – ROGERBOOKS

Krajná 23, 900 40, Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

Číslo vyšlo: jún 2015

Úvodník	4
Rozhovor	
Martin Králik – Pat Cadigan: Kyberpunk sa objavil...	6
poviedka	
Jiří W. Procházka – Roll's Royce	11
poviedka	
Tomáš Dostál – Operace Psychosis	71
poviedka	
Daniel Klimek – Medzi dvoma údermi srdca	96
poviedka	
Zuzana Droppová – Nesmrteľný hriech	129
poviedka	
Tomáš Knapko – Lodivod – 2. časť	139
Galéria	
Blaze Symptom	182
Prečítajte si	
Miloš Ferko – Súmrak slobody svitá	186
Prečítajte si	
Hana Vrbovská – Unwind	190
Fandomas	
Miroslava Klemková – Prednášanie na conoch – ako na to 6.	192

Martin Králík

Milí čitatelia!

Som veľmi rád, že sa nám podarilo zostaviť kyberpunkový Jupiter. Mám tento žáner veľmi rád, tak ako mnohých iných scifistov ma v 90. rokoch fascinoval. Aj vtedy som na ňom vnímal predovšetkým vyspelú technológiu a prepracovanú štylistiku. Postupom času však človek privoňal aj k punku a začal výraznejšie vnímať aj túto rovinu diel klasikov kyberpunku. A ako som sa orientoval v informáciách, začalo mi byť stále jasnejšie, že ani Česi a Slováci ho nepíšu zle. V starých Fantáziách sme mali šťastie na autorov, ktorí so žánrom začínali, no bohužiaľ skončili po pár poviedkach. Najlepší z nich bol Marek Solivajs. S novou generáciou autorov však prišli aj noví punkáči a niektorí sú až takí výrazní, že si vyslovene pýtajú zbierku poviedok. Zuzane Droppovej ju naše vydavateľstvo vydalo a asi pri tom neskončíme. V časopise, ktorý práve čítate, sa snažíme predstaviť aspoň časť slovenskej a českej scény.

Tak ako minulé čísla, aj toto začínajú české poviedky. Asi málokomu zo skalných fanúšikov sci-fi a fantasy treba predstavovať Jiřího W. Procházku bol jedným z prvých, čo s týmto subžánrom v Čechách začali - Ponúkol nám svoju menej známu poviedku, takpovediac titulnú spomedzi diel v jeho uznávanom svete Rox'n'rollu. Najnovšiu generáciu českých kyberpunkerov zastupuje Tomáš Dostál, veľká nádej, ktorá pomaly začína publikovať v českých papierových časopisoch.

Prvou slovenskou poviedkou je víťazné dielo minuloročnej Poviedky Istroconu. Daniel Klimek je na našej scéne dlhé roky a po prečítaní víťazného textu určite uznáte, že aj keď nepíše veľa, vypísaný už je. Knihu Zuzany Droppovej som spomínal vyššie, no autorka ukazuje, že nechce zastať na mieste, ani v literárnej, ani vo výtvarnej oblasti. A tak v tomto čísle okrem poviedky nájdete aj jej obrázok

na obálke. Tomáš Knapko prináša druhú časť svojho Lodivoda.

Aj v tomto čísle máme exkluzívny rozhovor, tentokrát s kráľovnou kyberpunku Pat Cadigaovou. Kyberpunkovú časť uzatvára galéria výtvarníka, podpisujúceho sa Blaze Symptom. Z publicistiky ešte, tak ako vždy, upozorňujem na seriál Mirky Klempovej o prednášaní na conoch. Zaujímavú knižku nájdete aj v rubrike ešte nepreložených knižiek Hany Vrbovskej. Miloš Ferko sa zase raz pozrel na východ.

Osmička sa rodila veľmi ťažko, preto nám tu chýbajú dve pôvodne zamýšľané poviedky a preto vychádzame o trištvrte roka neskôr, ako sme chceli. Tento rok by sme ešte chceli vydať dlho ohlasované hororové číslo a desiatku, venovanú urban fantasy. Držte nám palce, nech sa to podarí.

Martin Králik

Martin Králik

Pat Cadiganová: Kyberpunk sa objavil na začiatku veľkých zmien

Pat Cadiganová, v 80. rokoch nazývaná aj kráľovnou kyberpunku, ako jediná autorka písala tento žáner od jeho začiatku. V pôvodnom hnutí, zoskupenom okolo Williama Gibsona a Brucea Sterlinga, patrila medzi najoriginálejších spisovateľov. Jej poviedky ako *Pretty Boy Crossover* (po česky ako *Hezounkovo převtelení*), *Angel* (Anjel) či *Rock On* (Minutu ticha za rokenrol) patria medzi absolútne klasiky žánru. Som preto veľmi rád, že sa mi po Timovi Powersovi a Davidovi Gerroldovi podarilo urobiť rozhovor s touto výnimočnou ženou.

Redakcia: Ak sa nemýlim, Vaša prvé ocenenie ste dostali za fanzin Shayol. Akú úlohu zohrali fanziny pre Vašu prózu a celkovo

komunitu autorov SF koncom 70. a začiatkom 80. rokov?

Pat: To skutočne nie je otázka pre mňa. Pravdu povediac, ak chcete vedieť niečo o úlohe fanzinov v tom období, mali by ste sa pozrieť do Encyklopédie Science Fiction od Johna Clutea. Je dostupná online na <http://www.sf-encyclopedia.com>. Skutočne, v tejto oblasti naozaj nie som odborník. Pár čísel Shayolu som editovala spolu s vtedajším manželom. Vyhrali sme za to World Fantasy Award v kategórii Non-Professional Achievement.

Redakcia: Potom prichádza Vaše kyberpunkové obdobie. Čo si myslíte dnes o spomínanom hnutí?

Pat: Bola to jedna z tých vecí, ktorá sa často objavuje aj v iných umeleckých oblastiach, či už vo výtvarnom umení, hudbe, tanci, kdekoľvek - že sa objaví skupina ľudí, ktorá hovorí za svoju dobu. Kyberpunk sa objavil, keď bol svet na začiatku veľkých zmien. Za posledných tridsať rokov sa úplne zmenili oblasti komunikácií, obchodu, umenia. Najskôr to bolo príchodom osobných počítačov, neskôr prepojením počítačov s televíziou a telefónmi. Prvá významná zmena sa však začala počiatkom osemdesiatych rokov. Vnímali sme rovnaké veci - boli sme približne v rovnakom veku, priťahovala nás rovnaká hudba, mali sme za sebou rovnaké míľniky, rovnaký záujem a starosti o dianie vo svete a technológiách, rovnaký strach o dopad zmien na ľudí. Urobili sme dobrú prácu.

Redakcia: Boli ste jediná ženská autorka v hnutí. Aký je podľa Vás hlavný dôvod, že nebolo v tom období viac autoriek, ktoré by písali kyberpunk?

Pat: Úprimne, netuším. Stále nie je veľa žien, ktoré by písali kyberpunk. V súčasnosti by som spomenula Triciu Sullivan, Justinu Robson alebo Lauren Beukes.

Redakcia: Okrem Vás bol v tom období najoceňovanejšou autorkou Connie Willis. Ste priateľky alebo súperky?

Pat: Connie a ja sme dobré priateľky. Napísala som úvod pre jej román To Say Nothing Of The Dog, ktorý vyšiel v edícii SF Master Works. Mám ju rada a uznávam ju. Je štýlová, drží sa pri zemi a je s ňou veľa

zábavy. V našom žánri sa veľa rivality nevyskytuje, nie v tom zmysle ako v iných oblastiach. Sme spolupútnici, všetci na jednej lodi. Keďže náš žánr si vyžaduje veľkú predstavivosť, je dostatok priestoru pre všetkých. Dvomi rozdielnymi spisovateľmi môžete ponúknuť rovnakú tému a každý vytvorí niečo úplne odlišné.

Redakcia: Dobrí autori kyberpunku sa vynorili aj po vytratení sa pôvodného hnutia - Walter John Williams, George Alec Effinger, Neal Stephenson. V súčasnosti je to napr. Charles Stross, Richard Morgan alebo Neal Asher. Máte rada túto "druhú a ďalšiu vlnu" a aký najzásadnejší rozdiel vidíte medzi ich tvorbou a tvorbou pôvodných autorov?

Pat: V skutočnosti boli diela Waltera Johna Williamsa a neskoršie práce Georgea A. Effingera písané v rovnakom čase ako práce pôvodného hnutia, hoci nezdiedali celkom videnie hnutia. Kyberpunk už nie je hnutie, ako bol pred tridsiatimi rokmi. Svet sa veľmi zmenil. Neal Stephenson, Charles Stross, Richard Morgan alebo Neal Asher píšú o rozdielnych veciach odlišnými spôsobmi. Robia však dobrú prácu. Tohtoročnú Cenu A. C. Clarka vyhral Richard Morgan, bola som v porote, ktorá mu ju prisúdila. Najvýraznejším rozdielom však stále zostáva rozdielny svet.

Redakcia: Hudba, hlavne rocková scéna, je integrálnou súčasťou vašich kyberpunkových textov. Nemyslíte si, že mnoho kyberpunkových diel zabudlo na svoje punkové dedičstvo a príliš sa zamerali na technologickú a literárnu stránku?

Pat: Nie je ľahké zapasovať hudbu a pocity z nej do prózy. Punkové vnímanie sveta nie je obmedzené na hudbu. Je aj o postoji. Nepísali sme len o technológii. Písali sme o jej dopade na ľudí.

Redakcia: Počas a po Vašom kyberpunkovom období ste napísali veľa prác z oblasti horroru. Čo Vás baví na písaní horroru?

Pat: Milujem písanie poviedok všetkých žánrov - či už hard SF, fantasy alebo horror. Dobrý hororový príbeh je ako jazda na húsenkovej dráhe - strhujúci, intenzívny zážitok, ktorý zostane s vami. Väčšina hororov, ktoré som napísala, bola pre Ellen Datlow na objednávku, hoci

jedna z poviedok - "Chalk" - bola pôvodne malá knižočka pre ThisIsHorror.com. Bola veľmi dobre prijatá - dokonca bola nominovaná na British Fantasy Award, na čo som veľmi hrdá. Horror je veľká zmena oproti písaniu hard SF. A niekedy tieto žánre miešam a píšem SF horrory.

Redakcia: Boli ste prvou autorkou, ktorá zverejnila originálnu poviedku (v spolupráci s Chrisom Fowlerom), na jednom z prvých dôležitých zdrojov pôvodnej elektronickej SF prózy – Sci-Fiction od Ellen Datlow. Čo si v súčasnosti myslíte o elektronickom publikovaní?

Pat: Najskôr si musíme ujasniť jednu vec. Túto poviedku som napísala spolu so svojím manželom Chrisom Fowlerom, ktorý nie je Christopher R. Fowler, ktorý píše horory a detektívky. Ellen ma požiadala o poviedku na spustenie Sci-Fiction a ja som sa v tom čase snažila dokončiť román. S Chrisom sme sa rozprávali o spoločnom písaní už dávnejšie, takže napísal prvý náčrt, ktorý som dokončila. Vtedy sme zistili, že sa nám dobre spolupracuje. Spolu sme napísali ešte jednu poviedku, ale odvtedy sme sa už k ničomu ďalšiemu spoločnému nedostali. Raz sa k tomu však dostaneme. Píše sa nám spolu úžasne.

K elektronickému publikovaniu. Milujem ho. Malcolm Edwards z Orionu mal výborný nápad na spustenie programu s názvom SF Gateway, kde by kúpil práva na veľa dobrých kníh, ktoré by už boli vypredané, rovnako ako dotlač edície SF Master Works a Fantasy Master Works v elektronickom vydaní. Program bol spustený v roku 2012 a má znamenať, že naše staršie veci sú znovu v tlači. Majú práva na všetky moje knihy, okrem poslednej (Dervish Is Digital), ktorú stále tlačí Tor UK/Macmillan.

Nemyslím si, že elektronické vydávanie zabije klasické papierové knihy. Podľa mňa je na trhu priestor pre obe formy a milujem pocit, keď mám čerstvý výtlačok, podpísaný od autora. To s elektronickou knihou spraviť nejde. Rovnako však nejde ani zobrať si so sebou na cesty stovky kníh, ktoré si môžem nahráť do svojho iPadu. Je to splnený sen každého čitateľa.

Redakcia: Na čom pracujete v súčasnosti?

Pat: Teraz mám rozpracovaný román, ktorého dej sa odohráva sto rokov po udalostiach, popísaných v novele "The Girl-Thing Who Went Out For Sushi." Dostala som za ňu svoje prvé ocenenie Hugo, ale román bol rozpísaný dlho pred nomináciou. Veľmi si túto tvorbu užívam.

Ďakujem veľmi pekne za odpovede.

Otázky Martin Králik, preklad Erik Zitto.

Jiří W. Procházka

Roll's Royce

Pařížský Průnik
*Vy, jimž pýcha hlavy mate,
pravdu svatou zapíráte?
Poznejte svou pohanu,
ctěte svatou Roxannu;
její prosby mocný hlas
jistě zbaví bludů vás!*

*z mesiášské Modlitební knihy Desatera
anonymní umělec*

Kapitola I.

Café Pablo ohříváné v binární lávě

Nad kamennými věžemi pevnosti Chateau Grimaldi mihotala obloha protkaná souhvězdími satelitů, přerušená sunoucím se oranžovým pásem. Nebe bez jasných hvězd, nebe zaplněné reklamními mlhovinami koncernů, nebe rozdělené světélkujícími hranicemi korporací znamenalo konec světa v té podobě, jak ho lidstvo znalo od objevu ohně.

A to i tady, na jihu sladké Francie.
 Oblohu pročísla trajektorie obřího letounu.
 Padal, jako poslední dny padá z nebe čím dál víc věcí.
 Pokaždé, když po obloze přechází další ze světélkujících vln,
 kterým lidé říkají pekelné.
 A runneři Spirální.

Rox stála opřená zády o stěnu Pablo Café. Pozorovala okolí.
 Bezmyšlenkovitě točila prstenem s laserovým zaměřovačem.

Herman stál vedle ní se založenýma rukama, bručel a říkal si,
 že celý tenhle prehistorický kontinent je nějaký divný, nedotažený.
 Dokonce používají peníze v hotovosti, což ho sice zaujalo, ale stejně
 tomu nerozuměl.

Rox zvedla ruku potetovanou fosforeskujícími biočipy a potáhla
 z Cyberborra. Vydechla kouř a stříbřitý oblak nasvícený neónem vytvořil
 z orbitální reklamy na kofeinový drink nápis *COCAIn*. Konečně promluvila:
 „Já vím, že tě to tady štve. Ale tohle jsem si nevymyslela. A mimo jiné se
 v tom vezu s tebou, jestli sis ráčil všimnout.“

„Hm,“ zahučelo to.

„V Evropě jsme proto, že musíme Rollovi pomoci se Spirální.
 Nevím, o co mu jde, stejně jako jsem to před pár lety neodhadla
 s Paralelní. To neodhadl nikdo. A je to tady zase, na jedné straně
 on a na druhý celej svět. Jen my mu můžeme pomoci.“

„Potřebuje spíš psychiatra než naši pomoc,“ zahučelo to zase.

„Kurva, Hermane, jak ho znáš dlouho?“

„Taky argument. Já vím, Rox, že on je nula nula jedna. Věřím mu,
 i když nechápu, že ho zrovna tohle nechává chladným,“ ukázal
 na oblohu, na další Spirální Rameno. „Máme se dostat do Sítě
 přes nezávislý CYB a připojit naše Black Boxy na Rollovu projekci. Víš
 dobře, Rox, že od vzniku Bejbyho jsme se nikdy takhle nespojili. Proč nás
 tady chce mít Roll fyzicky?“ zavrtěl Herman hlavou. „To nestačí
 komunikovat přes Rakve? A proč vybral Pařížský Jádru, když francouzský
 Jádru vlastní Francouzská spojka, největší kámošové Kokainových
 Kingů. A s nima je Rebex prorostlý jak břečťan s cihlou!“

„Pamatuješ, jak se mu podařil Pražský Průnik?“ odsekla Roxanna.

„Zopakoval teď stejný figl. Pařížský Průnik. Ztratil se dokonale, ani nevíme, kde má vstupní CYB. Viktor nám měl předat klíč k neregistrovanému CYBu pro tuhle operaci. Má být někde v tomhle staromódním letovisku.“

„Což teda nevyšlo,“ dodal dvoumetrový punker z rodu oldies a zakýval hlavou. Tuhé číro se ani neprohnulo.

Kokrháč byl se zdejšími kadeřnickými i tattoo salóny spokojený, ale to bylo odpoledne, když přilétli do Nice a pak projeli po pobřežní spojnici do Antibes. Upřímně ho bavilo na mýtu házet eura do kovových sítěk. Připadal si jako kluk. Takhle házíval mince do automatů ve videokabinkách creepshow. Jinak, cesta byla příjemná, všude rostly palmy a borovice a keře plné květů, všude byli usměvaví lidé a ochotní barmani. Slunce žhnulo jako v Kalifornii. Pak se na nebi objevila Spirální Vlna, proházela vzdušné proudy a od moře se přičítal uragán Toulouse-Badtrack, už si zvykají i tady, a vyčistil dvacet mil pobřeží, jako když mávne kouzelnou bazukou.

Večer šli na schůzku do Picassova muzea.

Tam na ně čekal Viktor Cartier, známější jako Viktor Čistič, hard runner s dvoumístným kódem. Měl pro ně pár kódovaných giga, které zachytil, když z rozkazu SS šmejdil po Rollovi. Byly to informace cennější než obrazy kolem.

Cennější než on sám.

Seděl v prvním patře Chateau Grimaldi, ve stálé expozici Picassa, kam se chodí po starých, vrzajících dřevěných schodech. Seděl na židli, kterou o sezóně okupují módně obrýlené studentky uměleckých škol a hlídají návštěvníky, Japonce zvláště, aby blesky foťáků nevymazali zbytek Picassových věcí z Reálu.

Viktor seděl proti oknu, zády se opíral o opěradlo vypletené dubovým lýkem, z okna měl výhled na Cap d'Antibes, a na pohlednicově zbarvenou oblohu nad ním. Do očí mu svítilo slunce Riviéry. Oči měl doširoka otevřené, kalné & nehybné.

Po prohnutých nohách thonetky stékaly na zem čůrky krve. Když runneři dorazili, bylo pod židlí jezero. Roxanna zkoumala tělo

mrtvého. Herman jistil okolí.

„Tohle je práce Wolanského,“ poznamenala Roxanna.

„Odkdy pracuje pro Třetí?“

„Od té doby, co mě platí,“ ozvalo se z hlasového čipu vbodnutého do Viktorova krku.

„Kde jsi, ty kreténe?“ otočil se Kokrháč se Sterlingem v ruce. Přejel pohledem halu.

„Tohle je jeho styl. Vždycky přiblížej vtípek,“ řekla Rox. Ukázala na výtvary holohlavého kubisty: „Kokrháči, ne, abys rozstřílel ty talíře na stěnách. To není kuchyňský kout, to je umění, vole.“

Herman otráveně přikývl.

Viktor měl v sobě *deštník*.

Arabští zabijáci tak říkali jehlovým střelám, které se v těle oběti se roztáhnou do rotující parabolické antény. Byl to jeden z mála způsobů, jak v runnerovi zlikvidovat CYBer výbavu včetně bionapájení ze srdce. Místo vnitřností člověku zbude trup uvnitř rozšlehaný na kaši. Aby si genochirurgové ani neškrtili. Protože se jim kolikrát podařilo zachránit i dost mrtvého člověka a vytáhnout z něj souvislé kusy implantovaných decků.

Viktor byl však hodně mrtvý. Což znamená, že by nešel dát dohromady ani v Jokohamě, kde Mesiáši měli chirurgickou Rakev.

„S tím Viktorem mě fakt nasrali,“ zahučel Kokrháč.

Na obzoru se z nebe řítila další GODzilla 797. Dlouhý oranžový plamen se za ní táhl jak veselý fáborek a osvětloval tmavnoucí oblohu.

„Snad si Roll uvědomuje, co dělá, když nasazuje Spirální na Bejbyho. Dneska je přece Systém ve všem. Každý Jádru zbavené aditivních vazeb vyvolá řetězovou reakci průserů, jako třeba tyhle padající letouny,“ řekla Rox. Než dokončila větu, aerotrajekt se roztříštil o mořskou hladinu.

Dívka přešla Maupassantovo náměstí dlážděné kočičími hlavami. Měla kotníkové boty na snad půlmetrovém podpatku. Herman se na ni díval a přemýšlel, jak může na těch chůdách balancovat na nerovné dlažbě. A ještě vypadat ladně. Šla stejnou cestou jako před pár hodinami, v dusném umírajícím odpoledni. Do muzea s pískovcovou deskou

PABLO PICASSO 1881 - 1973 vedle dvoukřídých dřevěných vrat. Cesta roubená kamenným hrazením stoupala od náměstíčka s bary a kavárnami obklíčenými barevnými stoly a židličkami a lidičkami. V prvním ohybu cesty trčela dvě děla z třicetileté války. Z dob, kdy se ještě válčilo celé roky. Mířila na moře, na mys miliardářů. Zastavili se u nich.

„To by bylo kouli,“ řekl Herman a myslel na Viktora a na ty, kdo ho rozšlehali.

Rox kývla a na holé části hlavy se jí zableskly odlesky reflektorů, osvětlujících věž s hodinami. Kulatý bílý ciferník s černými římskými číslicemi svítil do tmy a připomínal tvář smutného klauna. Rox si porovnála čas mezi Viktorem, Picassem a jimi.

Dole zahučel elektromotor, podle zvuku těžká high limuzína. Vjela na náměstí úzkou Rue de la Tourraque; tak úzkou, že si snad musela odřít z boků černou metalízu. Objela fontánu s pindíkatými andělíčky a zastavila před portálem Pablo Café.

Ze zadních dveří někdo vystoupil. Byl sám.

Jako oni dva. Sami v Evropě.

„Jdeme zpátky,“ řekla punkerka. Pozorovala siluetu neznámého. Hadovitě se protáhla mezi stoly a zmizela v osvětleném obdélníku dveří. Až tady bylo slyšet pohvizdování, které neznámého provázelo od limuzíny do baru.

„Rebex si remixoval Hvízdavýho Dana,“ sdělila Rox okolnímu přítmí. Vzpomněla si, jak ho před pár lety odrovnala. Podvědomě si sáhla na kožený náramek, kde nosila bumerangy. Ještě je vylepšila. Byla s nimi spokojená. I tehdy, když dostala Dana zpoza rohu chodby. Tekla z něj krev jako dnes z Viktora.

Za chvíli seděli na svých místech.

Před sebou měli nad barem naskenovaný 3D Avignonských slečen, nadprůměrný animovaný soft od Campbell's Soup: 2001. Pod vlníci se trojúhelníkovitými ženami se lesklo zrcadlové pole. Opticky zvětšovalo malý bar a dělalo z něj VELKÝ bar. Na kulatých stolcích s deskami z umělého mramoru byly místo popelníků repliky Picassových

keramických talířů s motivy lidských obličejů. Na stěnách matně, jako hororové nasvícení v creep-show, zářily holografie monochromních obrazů z Modrého období s motivy mrzáků, nemocných dětí a lidského utrpení.

Byl to veselý podnik. Hostinský vyplul zpoza pultu jako Titanic II. Byl stejně mohutný, stejně dokonalý a stejně nepotopitelný. Když ho Rox poprvé spatřila, vzpomněla si na Pepeho Námořníka, válečníka z bitevního křižníku Reagan, jinak též barmana starajícího se o živnost v Greenwich Village. Vedl Arpunx Nova, runnerský bar, bazar i binární kolbiště. Oba výčepní měli společné jmenovatele, Roxannu a Kokrháče. Titanic položil na stůl dvě sklenky absintu a vodu z alpských ledovců.

„Kde jste?“ ohlásil se Hvízdavý Dan. V levém oku měl tik. Díval se na manžety Roxaniny bundy. Má to tam?

„Čekali jsme venku.“

„Jako vždycky nedůvěřiví, co?“

„Viktor byl důvěřivější,“ podotkl Kokrháč a připil si s Roxannou absintem. Na něj.

„Za Viktora nemůžeme. Toho musela sejmut Třetí nebo někdo od vás.“

Rox se zamračila. Na čele a kolem rtů se jí vytvořily našťvané vrásky.

„Poslouchej, ty šmejde,“ sykla, „kdybysme nepotřebovali ten klíč, tak jsi podruhý tuhej! A to tak, že hodně!“ Rox se nahnula přes stůl a dýchla mu absint do obličeje: „Teď budeš odpovídat jenom ‘Ano, ano – ne, ne’. Jasný, xindle?“

„Nepřesně cituješ Ježíše Krista, sestro,“ řekl Herman a lehce strčil do Roxanny. Zasyčel na ni přes ukazovák přiložený k našpuleným rtům, že zbytečně zvyšuje hlas. Návštěvníci kavárny pohazovali po jejich stolku kradmé pohledy.

Rox kývla. Hermanovi to stačilo. Počítal. Kdo se k jejich stolku otočil a kdo ne. Mesiáši a Oni. Pak se už nerozhlížel po místnosti, ale díval se do Roxaniných kočičích očí. Počítal.

Věděl, kolik brzo uhoďí.

Bylo to však z té nejméně očekávané strany.

Roxanna zaslechla tichý a známý zvuk.

CVAKnutí pojistky. Otočila se k barpultu. Zahlédla hostinského třímajícího v rukou upilovanou luparu. Mířil jí na hlavu.

Že by se v něm spletla? Vždyť měl tetování z Pacifický delfíní. Když pomáhal delfínům, tak to nemůže být úplně špatný člověk.

Může, ty krávo, protože to je člověk!

Z kožených manžet vylétly dva bumerangy a zasvištěly mezi rameny stropních větráků.

První zareagoval Hvízdavý Dan.

Tasil devítimilimetrového Pit Bulla a zblízka vystřelil Roxanně do obličeje. Zasáhl by, kdyby ho nesrazila strašlivá rána. Hermanova malíková hrana zasáhla na Danově lícní kosti paralyzující bod. Dan ani nezahvízdal, zato vynaložil maximální úsilí, aby překonal ledový efekt. Zdařilo se mu to částečně. Sice se pohnul, ale pak se zřítil ze židle a rozrazil si hlavu o mramorový schůdek pod stolem. Lebeční kost se roztříštila a v krvavém otvoru se zablýskla šedavě slizká hmota. To ale Rox nevnímala. Zamířila prstenem na barmana a na otlém krku mu umístila laserový paprsek.

Bumerangy zacílily, zasvištěly & vyrazily.

Barman celou dobu něco řval a gestikuloval pažemi. Rox v zrcadle nad ním zahlédla stíny zaplňující sál. Otočila se a prstenem pozměnila cíle bumerangů.

Konečně vnímala, co na ni sirény Titanicu ječely:

„K zemi!“

Padala a nad hlavou jí prolétla ohnivá smršť.

Ožehla jí půlku hlavy, tu oholenou. Stačila šmejknout laserem po parchantech s kuklami místo obličejů. Bumerangy se vrhly za světelnými body.

Zaměření střelci se vzápětí jeví svým kolegům na biolokátorech jako *deadline*. Ode dveří řinčelo staccato rychlopalných zbraní. Návštěvníci baru, kteří se nestačili vrhnout na zem, padali k zemi teď.

Pozdě. Rotující střely jim už rvaly vnitřnosti. Mesiáši zareagovali na útok jednotek SS protiúderem. Třetina návštěvníků baru právě tasila palné i chladné zbraně a výměna projektilů a ocele záhy nebyla

tak jednosměrná.

„Potřebuju náboje!“

Kokrháč však neměl čas.

V rukou svíral štekajícího Sterlinga, odlehčený model, se kterým šel do Picassova muzea. Tam ho nepoužil, tady ano. Z děrovaného pláště hlavně sršely dávky střel a prázdné nábojnice cinkaly o dlažbu a mramorové stolky. Zvonkohra smrti.

„Chytej!“ zařval do rachotu zbraní barman a mrskl přes pult zásobníky. Rox místo díky zasyčela bolestí. Dárek od hostinského jí rozsekl tvář.

„Máš to?“ houkaly sirény Titanicu. Byla vidět jen svalnatá paže s útočnou UZI chrličí z hlavně jednu dávku za druhou.

„Hele, a co tady vlastně blbnete?“

Rox přemýšlela, jak vést dialog s mužem, který jí nejdřív ožehne temeno hlavy a pak jí rozsekne tvář. Chápala ale, že bolest jí nezpůsobil proto, aby jí ublížil, ale aby jí pomohl. Bylo to stejné, jako když své černé pumě tahala z hnisavých ran klíšřata. Omámeného mazlíčka drželi Herman a Rolland, ona *operovala*. Velká kočka kňučela jako kotě, ale držela. Věděla, že jí pomáhají, i přes tu bolest. Rox se taky držela, a proto odpověděla:

„Zeptej se jich! A kryj mě!“

Vrhla se do volného prostoru.

Hermanovi nemusela říkat nic. Ten byl v bitkách jako doma.

Barman se zvedal nad pult a před ním se jako datel z hnízda vysouval německý lehký kulomet MG99 na pavoučích nožkách. Kolem to štekalo jako v Normandii při Druhé invazi proti Rudé armádě, než ji zahnali do Střední Evropy, za hranice dohodnuté Pražskou smlouvou.

Rox potřebovala vypadnout. Nezávislý CYB byl dobrý důvod k tomu, aby ti, co přepadli bar uprostřed mafiánské zóny na Azurovém pobřeží, na ně nasadili SS divizi. Někdo musel žvanit. Dostal někoho Wolanski? Podělal se Mac? Nebo mají Rolla?

Bhrouuuum! Od vchodu se zablesklo. Bazuka. Vzduchem to zasvištělo a výčep se změnil ve výheň. Za ním se potácela hořící postava. Titanic.

„Do hajzlu,“ Rox na sebe strhla dívku se zlatem v bradavkách a s olovem v těle.

„Rox, padej! Já to tady zvládnou!“

Roxanna se otočila a spatřila v ruku Hermana IM-vejce.

„Nekecej a házej!“

Herman poslal ke dveřím první granát.

Imploze do sebe vstřebala pět střelců rozestavěných pod *Kejklířem* z růžového období. A ještě tři stoly s hosty. Další IM-vejce vsáкло část zrcadlové stěny v rámu vyvedeném podle tradic pražského kubismu, ojedinělého světového experimentu v rámci užitého umění a architektury. Z jednoho útočníka odřízla imploze spodní polovinu trupu a kus pravé ruky. Zbytek se válel na zakrvavené podlaze. Byl na něj pohled jako na špatně odvedený F/X v béčkovém trideu. Jenže od něj stačila vylétnout ta pitomá střela.

Rox vykřikla. A zahlédla, jak punkerovi vybuchuje rameno v gejzíru krve.

„Běž už do hajzlu!“ řval na ni.

Rox prostřelila dalšímu zakuklenci hrudník.

Cáklo to.

Půjčila si od něj škorpióna a se stisknutou spouští se přesunula k příteli. Prohlédla ránu, otočila ho tam a zase zpátky. Zasténal bolestí.

„Nekňuč. Blbej průstřel, ale jenom průstřel.“

„Tak konečně vypadni! Já se pak stavím na pohotovosti.“

„Ha ha.“

Zpoza stolu obhlédla situaci. Mezi dřevěnými kuličkami kuchyňského závěsu svištěly do baru dávky střel a vybíraly si oběti mezi útočníky. Stejně urputně se ozývala ohniska odporu ze schůdků do vinného sklípku a z herny.

Bojovníků SS ale stále přibývalo, jako by tady Armáda spásy rozdávala crack.

Rox zahlédla ve dveřích postavu s kládou na rameni. Vytrhla Hermanovi z opasku granát. Suchý třesk a uťatý křik jí potvrdil, že pár sekund se nemusí bát žádné těžké pěchotní zbraně.

„Chyť se mě kolem krku!“ řekla Hermanovi.

Ukázala obráncům, aby je kryli. Uchopila ho za paže a zasekla kovové nehty do Cooper bundy. Všude se řinoucí krev by usnadňovala smýkání těžkého těla po podlaze, jenže Rox měla kotníkové Ravelli a tak se ve vyhřezlých vnitřnostech prokluzovala jak houfnice ve verdunském 3/D bahně.

Zvenku přibíhali další členové SS jednotek. Zůstávali u dveří a palbou kryli soukmenovce s bazukami. Exploze granátů i protipancéřových střel čistily bar s heslem *Všichni (mrtví) jsou si rovni*.

Ohromující odpor odhodlaných obránců ochaboval. Kokrháč mezi výkřiky posílajícími Roxannu do mnoha míst pochopil, že se jí nezbaví. Vytrhl Roxanně ruku a vytáhl z kapsy na stehně vodítko na psy.

„Mrskni tam dvě vejce a chyt' se mě!“

Rox zírala na psí vodítko: „Ty jdeš venčit Lasii? Nebo nás bere skrytá kamera?“

„Nežvaň a dělej!“ zahučel Herman, položil vodítko na zem a přitáhl si vedle ležící em-sedmnáctku. Zaměřil ji na opačnou stranu a rozstřílel všechno, co se nacházelo mezi nimi a zdí bez oken. Rox se divila, ale poslechla ho. Mrskla to tam. Ozvalo se zasvištění imploze. Herman svíral své pitomé vodítko.

„Ted!“ zaslechla ho. Držela se ho kolem krku, jako se před chvílí on držel jí, a držela se ho jako klíště. Věděla, co dělá. Herman nikdy neměl daleko od slov k činům.

Těžko rozjímat, kolik gé s nimi trhlo. Miniaturní nálož cé čtyřky na konci kevlarového lana zaječela jako silvestrovská rachejtle. Prorazila dvacet metrů vzdálenou stěnu a rotující trojramenná skoba se zasekla do do železobetonového opěrného sloupu sousedící cukrárny.

Herman stiskl pojistku navíječe.

Letěli kolem rozstřílených židlí a stolů. Proletěli rozšklebenou zdí a skladem s bednami irské whisky. Herman upustil rukojeť vodítka, aby závěr vodorovného 'pádu' zakončili na kartónových krabicích s cukrářskými polotovary. Za nimi se z otvoru stěny ozvala závěrečná akce bezzákluzových Wombatů. Detonace granátů vyřešily problém mesiášského odporu.

Kolem kyberpunkerů se pro změnu „uuiii iiii!“ rozječela siréna,

začaly blýskat stroboskopy a do cukrárny se valil značkující barevný kouř.

Rox se pokoušela rozstřílet reflektory, ale byla oslněná rejem paprsků.

„Tak jedněm vypadnem z lopaty, a teď tohle!“

Rox si podvědomě přepnula na infra, aby se mohli bránit.

Najednou vše utichlo.

Tma.

Na pultu vedle rakviček a indiánků se rozzářil monitor pokladny. Na něm kód 001.

„Žije,“ hlesla Roxanna. „On nás našel.“

Herman ji dloubl do žeber.

„Teď nás našli jiní!“

Ve tmě a tichu zaslechli šramot.

Kokrháč dlaní velkou jako skrejpr obrátil její tvář k sobě. Ukázal hlavou dolů.

Kývla. Jestli bylo v něčem na Hermana spolehnutí, kromě propitých nocí, tak to byla neuvěřitelná zásoba zbraní. Na těch nejneuvěřitelnějších místech. A usmála se:

„Mám to vytáhnout rukou nebo pusou?“

„Kolik za co?“

„Pak ti to strhnu z platu.“

Rozepnula mu zip džínsů a sáhla po hlavni. Měl ho na vnitřní straně stehna. Dobře ošetřovaný a hlavně nabitý browning.

„Teď uvidíš, co je to 002,“ zašeptala nula nula trojce.

Černé siluety se blížily.

Prásk! Prásk!

„Kupte si infra! Nabízejí ho v každém teleshopu,“ řekla.

Přestřelku provedla ve žlutomodročerveném provedení. Oba se převalili z místa, odkud před chvílí šlehalý záblesky jejich výstřelů a kde po nich zbyly prázdné nábojnice. Ocitli se pod pultem.

Bhrooummm!

Ještě čtyřikrát *bhrooummm!*

Rox si myslela, že jí ustřelili hlavu. Herman zpoza ní páčil z pumpovací brokovnice.

„Kdes to vzal? Doufám, že to vrátíš majiteli!“

„Pořád je jich moc,“ strkal do nábojové schránky další pěti nábojů, zaklínil předpažbí do ramene zraněné ruky a zase nabil. Rox kontrolovala přesnými zásahy situaci. Průlezem ze ztichlého baru sem pronikaly další stíny. Vystřílela zásobník, nechala ho spadnout na zem a zarazila další. S tichým cvaknutím natáhla závěr.

„Hej, vy dva! Už toho bylo dost,“ ozvalo se z reproduktorů cukrárny. „Chci se s vámi dohodnout jako chlap s chlapem. Tedy... I s ženskou. Prostě se vzdejte.“

Hlas byl zmoogovaný, ale tu dikci mohl použít jediný člověk. Jestli se dalo říct člověk.

„Macu, vylizte si prdel,“ řekl Kokrháč. Všechno ho bolelo a štválo. „Stejně neznáte rozdíl mezi chlapem a ženskou.“

„Já to s vámi myslím dobře!“

„Jako s Viktorem?“ ustřelil Herman nejbližší reprobednu.

„Nechám vás vystřílet všechno, co máte. A pak Vám ty Black Boxy nechám vyříznout z těch vašich obarvených palic zaživa.“

„Jste se nějak rozjel,“ kývl Herman. „Myslíš, Rox, že to s námi myslí dobře?“

„Vždycky to byl dobrák,“ přikývla dívka. Vypálili do přebíhajících stínů.

„Kolik zbývá nábojů?“ zeptala se při výměně zásobníku.

„Málo.“

„Tak už je sejměte,“ radil Mac ze zbylých reproduktorů. Stíny se konečně pohnuly. Bylo to výhružné a mohla to být klidně scéna od Eda Wooda.

Kokrháč v pravé pěsti svíral boxer. Rox klečela vedle a rukou se mu opírala o rameno. V ruce útočný nůž se žlábkem na krev. Pohlédla na Hermana.

„Hele, postav,“ zachvěl se jí hlas. „Víš, že jsem tě měla vždycky tak trochu ráda?“

„Že's neřekla dřív. Mohli jsme si dopisovat.“

Rox jen smutně přikývla. Kokrháč byl kámoš do nepohody. Neohrabaný obr s obrovským srdcem. A teď umře. I to ohromné srdce

přestane tlouct. Podívala se mu do očí.

„Teď jim to nandáme, co?“ ani neseřřela slzu z tváře. Od stínů se ozvalo sborové cvaknutí pojistek brynřyovaných Redhawků. Mac si potřpěl na divadlo.

„Sbohem, řřátelė,“ ozvalo se z reproduktorů. „Cože...? Slyřím! Ne, ten alarm jsme nevypřnali. Co? Opakujte hlášeni! Že ho... Zaměřte toho řřilence!“

Macovi se zdálo, že se propadá do bařiny. Uvřzl v ní a plácá kolem sebe rukama i hubou. Nemohl uvěřit tomu, co bylo jasné.

Oba řřátelė na sebe pohlėdli.

„To není možné,“ jeřely reproduktory. „Vřdyř ho drříme v Nultė Úrovni! Tu nemůže překrořit! Potvrdili nám to z Reboxu. To, co se dře, odporuje i Desateru.“

„Desatero teď vypadá jinak,“ zařuměl soundblaster pokladny.

„Rollande, já vás vyzřvám...!“

„Nemám řas na vaře vřzvy, Macu.“

Ssswisssh...

Z pulzujřícího monitoru pokladny do místnosti vyhřezly svřtelné obrazce obsahujřící terabyty informací. Z obrazovky puřely binární orchideje a pohlcovaly prostor.

Ne, orchideje ne. Masořravé rostliny. Jejich pohyb mohli sledovat jen multivizuálně vybavenı B-runneři. Pro smrtelnřky to bylo jen pár zablesků. Rox se vrhla na Kokrháče, zakryla mu obličeř tělem (Kokrháč byl rád, že to bylo řadry), zavřela oči a zajeřela: „Nedřvej se! Nehřbeř se! To jsou orchideje!“

Vřřící terabyty zasáhly řřelce.

Nebyla to pěkná podřvaná. Jeřřě že ji CNN nevysřlala v přřímém přenosu.

Indexově strukturovaná databáze do sebe nasávala informace ze zaměřených objektů. Vnikala do řěl ústy, očima i pory v pokožce. Substance orchidejř prolřnaly kolem mraků bílých krvinek, které nevěděly, proti komu mají bojovat. Vnikaly do buněk, do krvinek i do parazitů. Ovládly rakovinné bujeni i mlhoviny virů. Stejně hladce jako do jater vnikly i do mozku.

Neurony byly živnou půdou, krev živným roztokem.

Zasažená těla zprůhledněla jako medúzy.

Byly vidět kosti, šlachy, vnitřnosti, pulzující srdce a rubínově se lesknoucí proudící krev. Pokožka na hlavě zprůsvitněla. Zbyly obličejové svaly, obnažené dásně s bílými zuby a oční bulvy. V okamžiku úplného absorbování se tělo oběti rozzářilo. Pak se svit rozložil na žlutočervené spektrum a rozdělil tělo na objekty. Jako by lidé byli stvořeni z binární lávy, plynoucí v pomalu rotujících a vzájemně se prolínajících kvádrech.

A rozpadli se.

Na kvádry a krychle. Na hranolky a kostky. Na hromadu barevně fosforeskujících kostek dětské stavebnice. Záře pohasla a zabijácká databáze splynula s genetickou výbavou rozkládajících se buněk. Teprve nyní bylo možné poznat pozůstatky kostí či svalů. Z jedné kostky mrklo oko. V další krychli, která spadla s vrchu hromady, cvakla polovina čelisti. Roxanna vstala: „On vážně vypustil Kytky!“

„Holka, místo Boha bys mohla oslovovat Rollanda. To on je teď Stvořitel.“

Z reproduktorů se ozývalo šumění připomínající ozvěnu sonaru pátrajícího po dně Filipínského příkopu, občas přerušovanou signály Systému. Jako když zvukový paprsek označí vrak jihoafrického Titanicu II.

„Rolle, jsi tady s námi?“

Dvě nuly v runnerově kódu na obrazovce pokladny byly netečné. Jako oči mrtvého, jež nikdo nestačil pohybem dlaně zavřít.

„Rolle?“

Místo odpovědi se kolem nich zatetelil vzduch. Prostor se zavlnil a prohnul.

„Jsi tu ještě?“

Roxanna se při zhoupnutí Reálu svalila na zraněného Hermana. Ten hekl.

„Promiň... A hele, Houstone, máme problém,“ sdělila Rox.

Rozhlédli se.

„Večeřeli jsme dneska?“

„Ne. Ale bude pečeně.“

„Jo. Přírodní.“

Leželi na skalnatém výběžku v jícnu sopky a bylo jim horko.

Bublající lávu pod nimi čechraly výrony plynů

Oba shodně konstatovali, že se začínají dusit.

Kapitola II.

Relační příboj na 2. levelu Manhattanu

Podíval jsem se nahoru a nebe se opět hroutilo. Mizelo ve spirále, kterou nemohla Úroveň zvládnout. Byla to poctivá mesiášská práce.

Teď neexistovala Paralelní Metagalaxie, zárodek Systému. Teď se všude rozlézalo její zlé dvojče, Spirální Betagalaxie.

Zárodek Zániku.

Tři roky práce a konečně jsem ji spouštěl. Potřebuji dostat její zárodky do každého Jádra, na všechny Úrovně a Pole. Vlína, co mě sem přenesla, prolínala do další Úrovně. Na obzoru se zvedal vítr. Faktoriální tornádo běsnilo zatím v dálavách. DATASTROJE Rebexu vyprovokovaly další bouři.

Rozhlédl jsem se po Úrovní, do níž jsem vlétl z rozstřílené cukrárny.

Kolem se rozprostírala binomická poušť grilovaná sluncem Nipponské Elektrické Company. Kaktusy trčely z konvergentního podloží a vítr honil shluky zmuchlané trávy. Mezi integrálně projektovanými balvany občas přeběhl škorpión. Za uschlým kmenem bylo slyšet chřestění ocasu chřestýše naprogramovaného s citem Moricconeho artáků.

Nebyli špatní, tihle Evropané.

Zachránil jsem Roxannu a Hermana. Což mě dost potěšilo.

Přece jen, byli to mí nejbližší.

Orchidea byl objektivě vizuální soft, ale jeho nasazení je vždycky tak komplexní, že vyvolává vzednutí nejbližšího Ramene. A na něm jsem surfoval napříč Bloky až sem. Snad ta Vlína neodnesla ty dva do horšího průšvihy, než byl ten kubistický bar.

Spirální Betagalaxie díky mutacím Rebexu začíná být nevyzpytatelná.

Snad jsou v bezpečí.

Což se ovšem nedalo říct o mně.

Zatímco v binomické polopoušti chyběly už jen projekce koní a plátěných wagoonů, nechyběl tady On. Zjevil se tím neférovým způsobem, jakým nová generace spektrálních virů likviduje hard runnery. Jeho Koordináty obešly Páté příkázání a zabodly součet nekonečné geometrické řady do Jádra N.E.C.u.

A teď tu stál přede mnou. Špinavý, otrhaný, neoholený, prostě ten, který je vždycky ten nejlepší pistolník. Byl to Shane.

Stál a tiše si pohvizdoval *The Good, The Bad and... And He*.

Zpod umaštěného, diferenciálně indexovaného stetsonu mu zářily negativní paralaxy očí. Nečekal jsem, že na téhle Úrovní potkám někoho z Cheyennovy bandy supervirů, kamuflovaných do dlouhých kabátů a ozbrojených upilovanými brokovnicemi neboli interpolačními funkcemi rostoucími dle kadence střelby.

Vypadal romanticky a barvotiskově. Většina virů téhle generace tak vypadá. Je to nová vlna ve strukturálním programování, *BESTern of WESTern*. Začali s tím v Divoké Evropě a teď nejlepší z virařů pracují pro hackerské korporace sídlící v soukromých státech. Duchovní centrum mají v Miléniu, v prvním státě toho typu. Vznikl na přelomu tisíciletí a šéfuje mu jeho duchovní zakladatel, diktátor UN/Dog. A pro něj pracuje Rebex. A Wolanski. Největší vtipálek od dob Caliguly. A já ho cítil. Na sto feronů.

Byl to šmejd. Byl to Shane.

Zastavil jsem ALGEBRU a vystoupil.

„Kde je ten klíč od CYBU?“ optal se a na jeho rtech se blýskly kapky potu.

Lineární brokovnice mu dole nadzvedla dlouhý kožený plášť. Hlaveň pomalu stoupala a rezevírala plášť. Objevila se svalnatá ruka potetovaná třicátou sedmou polohou Kámasútry. Prsty svíraly brokovnici ráže 12, to podle počtu koulí, které projdou vývrtem hlavně a jdou ulít z jedné libry olova. Shane mi přiložil ústí dvouhlavně na čelo.

„Na něco jsem se ptal. A kampak jsme si to vůbec vyrazili?“

„Tak, na projížďku. Jsem dost romantický typ.“

Pojistka brokovnice cvakla. Trochu jsem poodsunul hlavu. Pravá hlaveň vždycky střílí jako první. Ten pohyb hlavy byl pošetilý a Shanea to potěšilo. Pohnul zbraní. Opět doprostřed mého čela. Oranžový Orkán v dále zvedal tony skalárního prachu. Spirální Stěna se blížila.

Hleděl jsem mu do očí, připravený tasit revolver s perleťovou rukojetí, památku na Pobožného střelce, hard-runnera z Arpunnx Novy.

„Nic jsem neslyšel o tom CYBu,“ zašeptal Shane a stále mi hleděl do očí.

Já nic.

„Nebylo slyšet,“ pozvedl hlavu.

Do nízkého čela měl naraženého stetsona z dokonalé projekce hovězí kůže. Odstálé uši mu trčely z hlavy jako parabolické plochy jet-jachet. Zakýval jsem na něj prstem. Brokovnici odklonil, obezřetně se přiklonil a já se k němu naklonil:

„To je asi tím, že mluvím potichu,“ zašeptal jsem a načrtl prstem na zaprášenou kabinu ALGEBRY jediné slovo. Podíval se na to a zakroutil hlavou. Pomalu slabikoval:

„I...di...“

„Idiote. To jako ty,“ objasnil jsem mu to. Radši.

Údivem rozevřel oči.

„Jak vysvětlíš Wolanskému,“ pokračoval jsem, „že plýtváš drahým softem na likvidaci běžné databáze?“

„Běžné? Tak to risknem, ne?“ ušklíbl se. Měl dokonce i zkažené zuby, opravdu hezký soft. Grafiku určitě objeli z databank kouzelníků ILM, což byla dodnes největší loupež *nového umění*. Pokud do umění nepočítám receptury na alkohol, myslím meziplanetární skandál Martian Becher versus Martin Becher. Kdo si chce dát sklenku rakousko-uherského likéru, musí na Mars. Tak rozhodl soud v měsíční Arkádii.

„Tak riskuj,“ už jsem se ani nezabýval oslovením. Nedodal jsem: „Idiote.“

Diferenciální hřmění zbraní se slilo v jeden zvuk. Vyplašil škorpióny, chřestýše a sviště.

Jako první jsem mu ustřelil ruku s brokovnicí. Druhou rukou tasil Golden Bisona a páčil jak o život. Těch ran nad tetelícím se povrchem pouště prosvištělo dvanáct a jedna mě dostala.

Průstřel pravou plící mne srazil do písku.

Parchant měl v revolveru parallaxované Remington Jety, dvaadvacítky. Dopadl jsem na zem a neměl čím střílet. Stačil jsem vstoje vypálit celý zásobník. Během pádu už úderník cvakal naprázdno.

Naprázdno cvakaly i Shaneovy zuby.

Udiveně jsem na něj pohlédl. Pořád stál.

Trčel k oranžovému nebi a tělo se mu chvělo v křečích. Měl v sobě čtyři rány, tři v trupu a jednu v hlavě. Vzorovou, doprostřed čela.

„Bastarde,“ chrchlal a mezi úzkými rty se mu řinula krev. „Stejně tě dostanu!“

„Wolanski?“ Prostřelená plíce mi vadila. „Neříkej mi, že tohle byl tvůj vrchol.“

Bylo zvláštní hledět na prostřelenou, smějící se hlavu. Z rány na čele vytékala stružka krve, a Wolanski se usmíval.

„Poslouchej, Wolanski. Já tě dostanu. Ať jsi, kde jsi.“ Mám rád tyhle věty ze starých 2D filmů. Vyklopil jsem bubínek Magnum Bisleye a nabil ho růžicí nábojů. Propilované Wildcaty, ať jsem drsněj.

„Na mě nemáš, Rollande. A máš dost svých problémů, s klukem.“

Přiložil jsem hlaveň na xicht a vystřelil mu mozek z hlavy. V detonující tváři plné krve, mozkové hmoty a kostních úlomků, v rozpadajícím se antivirovém kódu, se zjevila tvář.

„Pokračování příště,“ oznámil Wolanski z hloubi mrtvého Shanea. „Mé DATASTROJE vysvětlí ti marnost boje!“ zarecitoval a binárně promítnutý obličej se rozpustil rychleji než krychle analogového másla hozená na digitální pánev.

DATASTROJE. Co mám ještě obětovat, abych je dostal? Celý svět?

Shane se vytratil v logaritmické relaci formátovaného kyberprostoru, ale zbyla po něm navštívenka. Oranžový vír se stočil ke mně. Něco jsem o Orkánech věděl. Stvořil jsem je. Tohle byla pozvánka do Tvrdého Jádra.

Byla to hodně Tvrdá Pozvánka.

„Pryč,“ zavelel jsem.

Pozdě.

Vrostl jsem s ALGEBROU do datové Úrovně. Spirální Rameno svištělo o tisíce feronů dál, beze mne. Trhalo z podloží kaktusy a pohazovalo si goniometrickými bludnými BALLvany. Úroveň se transformovala do permutace nultého násobku bez opakování, a nebýt Koordinátů, zůstala by venku jen moje slintající hardwarová schránka.

„Tak takhle ne,“ opakoval někdo. „Takhle teda ne!“

BIN-optické procedury zvětšovaly zoom a přizpůsobovaly akční rádius nově definovaným proměnným... Prostě jsem otevřel oči a rozhlížel se.

LVI! Zase jsou tu LVI.

Mardukova cesta. Babylónská věž. A zas ten pitomec Mac.

První, co jsem si spočítal, bylo, že jsem se přepočítal. Dostali mě do svého Bloku. Teď jsem s ALGEBROU i Koordináty vězel v kouli. Její povrch tvořila slupka zmutovaného jádra Paralelní Metagalaxie. Mé Metagalaxie. Tak to mi nepomůže ani svěcená vodka.

„Rollande, co to provádíte? Za to, co jste způsobil, vás můžeme třikrát odsoudit k smrti.“

„Nestačilo by pětinasobné doživotí?“

„Nechte toho! Víte, kolik Korporace vlastní států? Víte, jaké technologie vyvíjejí? K tomu potřebují funkční Systém! Vy ho velice, opravdu velice ohrožujete!“

„Macu, máte v sobě narvanéj soft kecala z OSN a přitom netušíte, o co jde.“

Byl jsem unavený. Viděl jsem toho za poslední měsíce tolik, že jsem chápal veterány z Pacifické delfíny, kterým hrabalo a odmítali komunikovat s okolím. Zůstávali napojení v bollywoodských retro-projekcích a umírali.

„Rollande, vyzývám vás, abyste odevzdal klíč ke Spirální Betagalaxii nebo...“

„Nebo co?“

„Máme vašeho syna. Totální projekce. Klíč je tady,“ ukázal si nad